

Nečakaná stratégia v červenom saku

(3 x Tripple Drabble)

Zvuk stretov nekvalitných gumených podrážok ľahkých plátenných tenisiek s dlažbou sa presúval zo štvrtého poschodia do suterénu a späť hore. Občas niekto zo zamestnancov neprítomne zdvihol hlavu a cez presklené dvere zazrel na chodbe červenú šmuhu. Ona zasa videla ich strnulosť od neustáleho sedenia za monitorom a zamyslené tváre bez úsmevu. S pohybom, ktorý jej dvíhal tep, tvorili dokonalý kontrast.

Keď preletela cez druhé poschodie prvýkrát, existovali desiatky možností, kam mohla ísť. Nikto jej preto nevenoval zvláštnu pozornosť. Pri druhom kole sa niektorým podarilo priradiť červené sako k tvári. Ale tretí, o poznanie pomalší beh, už naozaj stál za zamyslenie.

Verziu *sadnem na schody a počkám* hneď zavrhol, lebo klišé. Stačila ešte otázka „Čo robíš?“ a bolo by vymaľované. Pobavene sám pre seba prevrátil oči.

Akože náhodou sa stretli, keď ona šliapala hore schodmi obyčajným krokom, pričom s dychom na tom nebola bohvieako, a on s modrým hrnčekom s očami a nápisom *Nehovor na mňa týmto spôsobom!* mieril do kuchynky.

Nakoniec nepovedal nič, len otvoril dvere, postavil sa do nich a spýtavo zdvihol obočie.

Ako sa pridržala zábradlia a druhou rukou si silno stláčala bok, v ktorom ju pichalo, telo jej ovládla príjemná chuť objat' ho. Ona zasa ovládla ňu.

„Mlieko?“

Kým do erárnej šálky kvapkala z kávovaru káva až príliš trpká, s milým úsmevom si ju prezeral. Ruky mal založené na prsiach, opieral sa o stenu a chýbal naozaj len kúsok, aby si nezačala namýšľať. Už aj na štvrté sa donieslo, koľko úsilia boli poniektoré kolegyně ochotné vynaložiť, aby si ukradli pár minút jeho spoločnosti.

„Veľa,“ vydýchla, „inak sa nedá piť.“

Pobavene sa zasmial.

Vôbec to nebolo vtipné, pomyslela si.

Sledovala, ako z chladničky vytiahol škatuľu mlieka a medzi nádychmi a výdychmi si už v hlave pripínala pomyselné farebné špendlíky na mapu s jeho menom.

Za toto draho zaplatí.

V prvej partii dostala nečakanú nakladačku, z ktorej sa síce veľmi ťažko spamätávala, ale zato aspoň rýchlo pochopila, kde je sever. No, v spolupráci a chuti zlepšovať sa nebol.

Hlava jej ani po toľkých dňoch nebrala, prečo zbytočne zabíjajú čas hádzaním si polien pod nohy miesto riešenia problémov, ale nedostala inú možnosť, než postaviť si z nich plťku. A pritom, keby len troška potlačili svoje prerastené egá, mohli by s kolegami dokázať úžasné veci –

Prerušil tok jej myšlienok.

„Prosím?“ spýtala sa a keď sa na neho pozrela, oči mu prezradili, že je konečne prítomná.

„Či si tie schody zrákala,“ zopakoval.

„Keď som bol malý, vždy som si rátaval schody, po ktorých som kráčal,“ usmial sa, preložil šálky s dvomi dielmi mlieka, jedným dielom kávy a prisadol si k nej.

„Aj ja,“ priznala a odovzdane si položila čelo na zložené predlaktia.

Lenže teraz jej to ani v päte nenapadlo. Myšlienky jej zamestnával posledný prečítaný mail a zúrivosť, ktorú sa lietáním po schodoch snažila rozptýliť skôr, než odpíše. Inak by to mohlo zle dopadnúť.

Vlastne jej jeho neželaný záujem spravil škrt cez časový rozpočet. Čakalo ju ešte asi tristo mikroúloh, ktoré musela vybaviť. No keď už, nech sa jej to aspoň oplatí.

„Teraz som nepočítala,“ povedala po chvíli a tvár si položila nabok, aby na neho videla. „Mám plnú hlavu iných –“ zasekla sa. Keby len vedel, že schválne!

Čelo znova položila na predlaktia a zdalo sa mu, ako keby sa schúlila do seba.

„Ale no tak,“ chlácholivo ju pohladil po lakti a sklonil sa k nej. „To prejde,“ zašepkal.

To určite, odsekla sarkasticky sama pre seba. Naivne verila, že ak bude otvorene hájiť farby napredovania, kvality, otvorenosti a ústretovosti, môže firemné procesy zlepšiť. Tak určite!

Lenže pomedzi intrigy sa jej podarilo nájsť sever. A učila sa rýchlejšie, než sa navonok zdalo.

Keby mohla, tak by stôl so síce poškriabanou, ale zato vyleštenou doskou preskočila a vlastnoručne ich zadržla. V očiach mala napísané presne to, na čo obaja mysleli, hoci sa nikdy priamo nedohodli.

Jeho dotyk na jej ruke nedostal ani hodinu na to, aby vychladol, a už sedeli bok po boku proti obstarožnej čarodejnici.

„Vy ste sa proti mne spojili?“ vypadlo z nej nakoniec podráždene, za čo si obaja pripísali pomyselný bod k dobru, hoci ďalej sedeli s vážnymi tvármi.

„Ale no tak, Zuzka,“ oslovil čarodejnicu samotný šéf šéfov a snažil sa zvládnuť napätú situáciu s pokojom profesionála, ktorým nikdy nebol.

Pod červeným sakom sa znova začínala búriť krv. Nevedela, čo ju hnevá viac. Či neschopní ľudia na dôležitých pozíciách, či schopní ľudia na nedôležitých pozíciách, či nadutosť a egó, čo prerástli manažérske pozície viac než by mali, ale svaly stehien sa hlásili o slovo pod vplyvom kilometrov nabehaných po schodov.

Samozrejme, že ich nepočítala! Rozčuľovala sa nad tým, že jej niekto schválne prideliuje nezmyselné úlohy len preto, aby jej ukázal pomyselnú nízku hodnotu v rebríčku hviezd firmy.

Podráždene vydýchla. Príliš to prežívala a vedela to, ale nedokázala vypustiť. Chcela byť jedna z najlepších a bola odhodlaná ukázať svoju silu. Všetkým!

Medzi zbytočnými Zuzaninými slovami si uvedomila, že jej poslúžil ako jedna z mimoriadne vydarených testovacích jazd. Rýchla káva sa nerovná uzatvoreniu aliancie na večné časy. Dočasnej možno. *Jednodňovej. Tak dvojdňovej*, vyjednávala sama so sebou.

Vzdávanie sa naivity a zbytočnej dôvery v ľudí bolelo. Hodila sa do vôd pracovného života a ak chcela a prežiť, musela sa učiť rýchlo. Niekedy ju okolnosti aj viackrát denne nútili presúvať špendlíky po pomyslených mapách pomyselných spojencov a nepriateľov.

Ak však v niečom bola dobrá, tak v stratégiách.

S rastúcim krikom Zuzany sa pod červeným sakom viditeľne zmenšovala.

Nevydržal. Pod stolom ju nenápadne utešujúco pohladil.